

mig (Tscherning) ryfter betænkeligt paa Hovedet ad en saadan Tanke; vil man imidlertid anerkjende Politiets kommunale Karakter, saa gjør man sig skyldig i en stor Inkonsekvens ved at lægge Forordningsmyndigheden i den Mandts Haand, som maa siges at være det mindst kommunale Element i det hele Politii, saa meget mere som det ikke vil have nogen praktisk Bænkstuelighed at knytte Udstedelsen af en saadan Bestemmelse til Forhandlingen med en eller anden kommunal Magt. Jeg er overbevist om, at selv med den samlede Magistrat vil der under overordentlige Omstændigheder i Løbet af saa Limer kunne føres de Forhandlinger, som ere nødvendige for at gjøre de i § 8 omtalte Skridt. Og paa den anden Side, er Noget skillet til at forstyrre det gode Forhold mellem Kommunen og Politiet, saa er det saadanne Exempler, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har bragt under Omtale, hvor Kommunens Interesser ere blevne satte til Side af den, der paa Kommunens Vegne skulde være kaldet til først at varetage dem. — Naar man opfatter dette Forhold mellem Staten og Kommunen rigtigt, troer jeg, at man kan see bort fra endeel af de Betragtninger, som her ere gjorte gjældende om forskjellige Forhold, saaledes f. Ex. af den ærede Rigsdagsmand for Marhuus Amts 1ste Valgkreds (Winther) med Hensyn til Ordningen af Prostitutionen, og af et æret Medlem fra Bogenfse (H. M. Petersen) om, hvorledes man skal spænde Stagerne fra Hestene foran en Vogn. Det er her ganske rigtigt bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at det ikke gaaer an at lade den lovgivende Magt og Rigsdagen bestjæftige sig med saadanne Forhold; alle disse Spørgsmaal maa henvises til Kommunen, for der at finde deres Løsning, og de ville ogsaa finde den der, thi det er ganske sikkert i Kommunens egen Interesse at sørge for, at disse Forhold blive ordnede paa bedste Maade. Jeg vil eksempelvis blot nævne, at naar en æret Rigsdagsmand fra Lyngby (Nosen) rigtig har gjort opmærksom paa, i hvilken høi Grad Udgifterne ere stegne ved Almindeligt Hospital for Pleien af veneriske Patienter, som et Vidnesbyrd for, hvor slet Tilflynet med Prostitutionen

er ordnet her i Kjøbenhavn, saa er dette Exempel ganske sikkert i høi Grad talende, men man maa paa den anden Side ikke overse, at da alle Udgifterne ved Almindeligt Hospital udredes af Kommunen, og da saa store Pengesinteresser — ibet der er en Forskjel af 100 pCt. i Løbet af 9 Aar, nemlig fra 13,000 Rd. i 1850 til 26,000 Rd. i 1859 — knytte sig for Kommunen til en tilfredsstillende Ordning af dette Forhold, kan jeg ikke nære nogensomhelst Tvivl om, at Sagen lægges i de rette Hænder, naar den og andre lignende Forhold henvises til Kommunen til Afgjørelse. Jeg skal derfor være tilbøjelig til, saavidt det kan skee uden gennemgribende Forandringer i Lovudkastet, hvilket jeg troer er muligt, at søge at fremme den kommunale Karakter, som ganske vist er en Hovedsag, og navnlig er der for Rigsdagen stor Opfordring til at lægge Bægt derpaa, fordi det derved stilles tydeligt og klart frem, at hvad der vedtages om Tilskuddet fra Staten til Kommunen, bliver en endelig Afgjørelse, som ikke kan forandres, selv om det maatte vise sig, at det System, som vi her have tænkt os, medfører større Udgifter end de oprindeligt beregnede. Det, der bliver vedtaget, er ikke en Kvotadeel af hele Udgiften, men en fast Sum, saaat Kommunen selv maa see at finde, hvad det koster mere end forud er beregnet.

I de Instruxer, som ledsage Loven, og som vi vel ere nogenlunde bekendte til at betragte som en væsentlig Deel deraf, ialtfald som en Deel, der ikke let vil undergaae Forandringer, efterat den har været fremlagt for os til Efterretning — er der givet en lang Række af Regler for, hvorledes de forskjellige Politiofficerter skulle forholde sig i deres Gjerning. Der er der opført en heel Mængde Ting, som nødvendigtvis maae findes i en Instrux. Imidlertid er det klart, at hvad der end staaer der som gjældende for Konstablerne, saa kan dette umuligt forstaaes som bindende for Publikum. Naar der i Loven, saaledes som den er kommen til os, findes Bestemmelser — den nye Lovs § 11, den gamle § 9 — om hvorledes Politiet har at forholde sig ved Døløb, Tumult og Ufred, saa vil ganske vist derved, at denne Bestemmelse er indoptagen i en Lov, bevirkes, at en tilsvarende Pligt kom